

Ömrümüzün özeti

Bir dervişe sormuşlar: “**Nasıl bir hayat yaşayalım?**” Gönlünde Allah sevdası bulunan derviş de şöyle cevaplamış : “ **Son nefesinizde, nasıl bir hayat yaşamış olmayı isterseniz ? Öyle yaşayın.**” diye sözlerini noktalamış. Allah’ın bu dostunun cevabı bir ömrün özetidir.

Ölümü, sürekli düşünerek yaşamak elbette mümkün değildir. Şayet; sadece ölümü düşünerek yaşasaydık , adımlarımızda ilerleme olmaz, hayat dururdu. Allah, insana öyle bir duygu vermiş ki cenazemizi kabristana götürürken ağızlar sus pus... Ne zaman mevtayı mezara koyup üzerine dolu dolu toprak atıp kabristandan çıktığımızda, birdenbire ölümü unutuyoruz. Sanki ölüm ;bir başkasına , arkadaşımıza , komşumuza gelecek de bize gelmeyecek ve hiç ölmeyecekmiş gibi bir hayat yaşamaya devam ediyoruz.

Oysaki peygamberimiz ömrün formülünü vermiş. “ Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışınız, yarın ölecekmiş gibi de ahret için çalışınız.” Ne var ki bizler hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışıyoruz. Aniden kendimizi ölüm döşeginde bulunca da en yakınlarımızdan, doktorlardan medet umuyoruz. Oysaki medet umduğumuz insanlar da kendimiz gibi ölümlüdür. Manisa’nın en ileri gelen ailelerinden bir büyüğü, ölümcül bir hastalığa yakalandığında çocuklarına bağırarak: “ **Beni neden Amerika’ya götürmüyorsunuz? Ben bu parayı niçin kazandım .** ” diye hakaretlerde bulunduğunu hastanın yakınından dinlemiştim. Neticede ölüm karşısında en sade vatandaştan, anlı şanlı krallarına kadar herkes çaresiz bir telaşa kapılıyor.

Orta Çağ’da Avrupa’da ünlü Hessen Dukası hanedanının veliahdı, genç yaşta amansız bir hastalığa yakalanır. Doktorlar, tedavisi mümkün olmayan bir hastalık olarak teşhisini koyunca annesi gözyaşlarını içine akıtarak ağlamaya başlar. Öleceğini anlayan veliaht da telaşa kapılır. Kendine göre çareler aramaya başlar.

— Anne, ecelin gelip beni öyle kolayca almasına müsaade etmeyeceğim. Göreceksiniz, onu buraya sokmayacağım. Kılıçlı mızraklı kırk kişi gelip başımda beklesin. Pencerenin etrafına toplar dizilsin. Azrail yaklaşmaya cesaret ederse hiç acınmasın. Gereği yapılsın.

Zavallı veliahdı, kırmamak için emri üzerine toplar pencere kenarına mevzilenir. Kılıçlı kırk kişi, veliahdın odasında nöbet tutmaya başlar. İçlerinden birini tanıyınca “Lorraine !Lorraine! ” diye seslendi. Asker, yatağa yaklaştı. Askere “ **Biliyorsun, sen benim en yakın arkadaşımın. Şu keskin kılıcınla Azrail’i bana yaklaştırmazsın, değil mi?**” dediğinde...

Asker Lorraine: “ Hiç, merak etme! Veliahdım, yaklaştırmam:” der. Bu arada sarayın papazı hastaya yaklaştı ve çarpmıha gerilmiş küçük İsa heykelini göstererek kendisiyle uzun uzun fısıldayarak konuştu . Genç veliaht, papazı şaşırarak dinledi. Sonra birdenbire telaşla: “ **Söylediklerinizi çok iyi anlıyorum Rahip Efendi... Kendisine para verirsek hizmetlimizin çocuğu küçük Beppo, benim yerime ölmez mi?**” deyince, papazın nutku tutuldu . Veliaht yine rahibin kulaklarına fısıldayarak:

— Sayın Peder, anlattıklarınız çok üzücü... Neyse ki cennette yine veliaht olacağım. Tanrı, mutlaka benim soyluluğumu dikkate alıp bana ona göre davranacaktır.

Sonra annesine döndü:

— En güzel giysilerimi ve beyaz mantomu getirsinler. Bari cennette biraz güzel görüneyim.

Rahip, üçüncü kez veliahtla konuştu. Yavaş yavaş bir şeyler anlattı. Daha sözünü bitirmemişti ki veliaht:

— Ya! Demek ki ölümün karşısında ne anneler – babalar, ne rahipler ne askerler ne de doktorlar bir şey yapıyorlarmış. Veliaht olmak da hiçbir işe yaramıyormuş! dedi .

Sonra duvara döndü. Çaresizce acı acı hıçkırarak ağladı. Üçüncü hıçkırışta annesi, babası, rahip ve askerler başındayken son hıçkırıkta ruhunu teslim etti.

Hayatı boyunca dağdan odun getirip satarak maişetini sağlayan adama -ileriki yaşlarında - yaptığı iş kendisine bayağı ağır gelmeye başlar. Hayatın yükünü çekemez olur. Bir yaz günü, ormandan edindiği odunları sırtında taşırken yorulur. Sıcaktan dili bir karış çıkar ve bir anda sırtındaki odunları fırlatarak : “ Yeter , be! Nedir çektiğim bu hayattan ! Azrail, gel de al canımı! ” der. Aniden Azrail karşısında arz-ı endam eder : “ Geldim (!) ” der. Telaşa kapılan ihtiyar: “ **Şu odunları, sırtıma almaya yardım et de kulübeme kadar gideyim .**” der. Evet, ölüm karşısında herkes telaşlanmaktadır. Eli ayağı, dili birbirine dolaşmaktadır. Dünyanın en fakiriyken elli altı yaşında, dünyanın en zengin insanı olan Steve Jobs’u varlığına rağmen parası bir gün olsun yaşatamamıştır. Oysaki bir gün sonra “İphone 4”ü tanıtacaktı.

Dinimize göre nefesler sayılıdır. Ne bir saniye önce ne bir saniye sonra nefes bırakılır. Tıpkı güneşte ve lodosta yavaş yavaş eriyen kar gibi... Bize verilen ömür sermayemizi, her nefeste tüketiyoruz. Jobs da ömür sermayesini tüketip son nefesini verirken ağzından dökülen son cümle şu olmuştur: “**Ölüm, hayatın en büyük icadıdır.**” diye ruhunu teslim etmiştir.

Sağlığı ve her türlü üne(şöhrete), una (varlığı), maddi imkana sahipken hayatı komedi sananlar, son espriyi unutmamaları gerekir. Toprak herkesi eşitleyerek kucaklar, içine alır.

Yazımın başlığına dönelim: : “**Son nefesimizde, nasıl bir hayat yaşamak istersek şu anda öyle yaşayalım.**www.kadirkeskin.net

Not: Ömrünün çeyrek asrını Manisalı esnaflara adayan, Manisa’da Esnafın çınar ağacı iki kızı da öğrencim olan, sevdiğim, saydığım yakın dostum Sayın Recep Çınar beyefendiyi makamında ziyaret ederek, bu güne kadar başarı ile yürüttüğü hizmetlerinde, daha nice yıllar sağlık ve afiyet içinde yürütmesi temennisinde bulundum ve yeni çıkan kitaplarımı kendilerine takdim etim .www.kadirkeskin.net